

Árpád-házi Szent Margit

**„Istent szeretni, magamat megvetni,
senkit meg nem utálni, senkit meg nem
ítélni.”**

Margitot még a szíve alatt hordozta édesanyja, amikor a tatárok betörték Magyarországra. Béla király megkísérelte föltartóztatni őket a Sajónál, de vereséget szenvedett, s Dalmáciába kellett menekülnie.

Margit 1242. január 27-én született a dalmáciai Klissza várában (a mai Horvátország területén). A szülők a születendő gyermeket Istennek ajánlották.

A tatárjárástól szerencsésen megmenekülve, hálaból Isten szolgálatára nevelték Margitot. Amikor hároméves lett, átadták a domonkos nővéreknek Veszprémben. Gyorsan tanult, sokat foglalkozott családja szentéletű őseinek történetével.

A veszprémvölgyi
Szent Katalin
domonkos kolostor
romjai

Majd édesapja később Buda közelében, a Nyulak szigetén – a mai Margit-szigeten – építtetett számára kolostort.

Több házassági ajánlatot utasított vissza (a lengyel király, ill. Ottokár cseh király kérte meg kezét). A királynéi korona helyett a leány az egyszerű életben lelte gyönyörűségét: rendtársainak szigorúan megtiltotta, hogy származása szerint bánjanak vele, miközben a kemény munkában, a betegek ápolásában és a buzgó imádságban egyaránt példát mutatott számukra.

Utolsó éveit megkeserítette apja, IV. Béla és bátyja, V. István háborúja.

A kemény munka, a szigorú önmegtagadás s a családi tragédiák legyengítették, súlyos beteg lett.

Halála óráját derűs arccal előre megmondotta szerzetes-testvéreinek. Szentség hírében halt meg 28 éves korában, 1271. január 18-án a Nyulak szigeti kolostorban.

Legendája szerint holtteste halála után három hétig nem indult oszlásnak, és rózsaillatot árasztott.

Szent Margit sírja a Margit-szigeten

Margithiget